

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785.
ת.ד. 136. מען למברקים: "עולמפרסט".
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שהם בע"מ, ת"א. טל. 62239.
ההפצה: דוד טופר ובניו, תל-אביב.
המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

21.6.21

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורכי-משנה:
רוב איתן, אורי סלע

עורך תכנית:
סילבי קשת

כתב בכיר:
אלי תבור

חברי המערכת:

עורך תכנית:
אהרון צור

צלם המערכת:
אריה קרו

ישראל ביכר, ניצה נבי, שיע גלור,
לילי גלילי, רודר הורוביץ, רותי ורד, רובי
זוהר, אברהם חרסון, אוסקר טאובר, אלכס
מסיס, אביבה סטן, עמוס קינן, שלמה קרו.

מבחינה עיתונאית, היה בדידנו "סקופ". יכול
נו לפרסם אותו. ויתרנו עליו ושמרנו את
כל הפרשה בסוד. איהו עתון? הכובש את
יצרו.

★ ★ ★

היו ימים כשגויירק כולה עמדה בסימן
מלחמת-איתנים בין שני עתונים גדולים, ש'
נשבעו להשמיד איש את רעהו. האחד היה
סייף ליוסק פוליצר הגדול, השני להיליאם
רנדולף הירסט.

שני העתונים נהגו לנגוב זה מזה את ה'
ידיעות באופן חופשי. אם היה לאחד מהם
סקופ, היה השני מעתיק אותו בלי היסוס.
תוך שינוי הנוסח, ומפרסם אותו כעבור
שעתיים, במהירות הבאה, כאילו היה זה
סקופ שלו. בלי לציין את המקור.

באחד הימים החליט הירסט לדפוק את
יריבו. באותה שעה סערה בקובה המלחמה
בין ארצות-הברית לבין ספרד. הירסט פירסם
ידיעה מרעושה כי הנג'רל הספרדי המהולל
א. מיבונג תועדי נשבה. כעבור שעה קלה
הופיע העתון היריב, כשעל עמודו הראשון
מתנוצצת כותרת-ענק שבישרה את אותו ה'
מאורע.

בתרועת-נצחון פירסם הירסט, למחרת היום,
מאמר ראשי. נסתבר כי כל הענין לא היה
ולא נברא. שם הנג'רל הדמיוני לא היה אלא
קיצור הפסוק, "אנו גונבים ידיעות". העתון
היריב נפל בפח.

נוכרתי בפרשה זו בשבוע שעבר. ביום
השלישי בערב נפוצו ברחובות תל-אביב גל'
יונות העולם הזה שנשאר על שערם את
תמונתו של חיים שמחון, ושהכילו את סי'
פרו הגדול. שעה קלה לפני כן נעלם שמחון
עצמו מדירתו החיפאית, בידועו שעם הופעת
הגיליון יסתערו עליו כל עתונאי ישראל.

על כן, שום עתונאי לא ראה את שמחון.
אף כי שוחרר כבר שבועיים לפני כן, לא
שם שום עתון את לבו לכך. אך עם הופעת
הגיליון של העולם הזה הבינו כי הפסידו
סקופ. מה עשו?

ידיעות אחרונות עשה את אשר היה עושה
כל עתונאי הגון ואחראי: הוא פירסם את
עיקר סיפורו של העולם הזה, תוך ציון כי
"בשיחה עם כתב העולם הזה אמר שמחון
כי..."

מערב לא היה מסוגל להודות באונן רב
בות קוראיו כי שבועון הקדים אותו בדיעה
כה חשובה. הוא פשוט העתיק את הפרטים
של העולם הזה כמות שהם, בדיעה גדולה,
כאילו גילה זו עתה את אמריקה. הוסיף כמה
מלים סתמיות של עורך-הדין של שמחון
(עמו התקשר כנראה בטלפון), אך לא הזכיר
אף במלה אחת מניין לקח את החומר.

מאתר שבאותו הרגע כבר קראו רוב רובם
של קוראי מעריב את סיפורו של העולם הזה,
היה זה מעשה שהעיד על זלזול מסויים
באינטליגנציה של ציבור הקוראים.

למי שיש
למי שיש

מכתבים

אלה העוזרים לשמחון להביא לאור את ה'
פרשה כפי שיתנה וללא סילוף.
ר/סמל זיסהולץ, תל-אביב

התפלאתי לקרוא בהקדמה למאמרו המרתק
של שמחון כמה מלים טובות על חיים כהן,
ש"גילה גישה אנושית למופת". עד עכשיו
השמעתם איש זה בכל הורמנות. לשמחתי.

ספיד הדבר שאתם מסוגלים לראות גם את
הטוב באדם שאתם סוללים אותו.
... אני רק מקווה שהעורך לא נתן מנה
לאיש שכתב את זה.

יצחק ברולי, לוד

העורך אינו חסיד של שיטת מתן המנות -
עצמו.

השתכנתי לחלוטין כי האדם הזה חף מ'
פשע. כי רק אדם שמפוננו נקי, יתקטף ללחום
עד הסוף בדרישתו לזדק. אינני מדבר על זרי'
קת האמת, שהוכיחה כי שמחון לא רצה את
פניה ארצי, אלא על התנהגותו של האיש כי
פנים ומהוין לכלי הסוהר.

אלהיו עמר, חדרה

... הפצצה האנושית של השנה

נעמי זייגר, חיפה

אני מצטרף במאה אתו לדעתו של דויד בן
גוריון: שופטים יכולים למעות.

דויד שולמן, תל-אביב

עוד לפני ארבע שנים, כאשר נערר המשפט
בחיפה, הייתי בדעה כי יש לתת לשמחון ליר'
הנות מן הספק. סיפורו הנוגע לכך שיכנע
אותי כי יש לערוך רביונה של המשפט כולו.
ד"ר ז. לוי, תל-אביב

עולים חדשים, לאן?

קאת מאמרם, "החתן בא" (העולם הזה 1005)
ראיתי שבאס נפש. מי אמר כי העולים החד'
רשים המגיעים עתה לא צריכים לסי'
בול במדינה הזאת? מדוע אתם קוראים ל'
ממשלה שתכין להם דירות מפוארות, משרות
אינפלסטובליות וחיים טובים? מדוע אינכם
קוראים לממשלה שתוליד אותם בכיוונים של
פיתוח, בניו ויצור בנבט? הוהו הפטריוטים
שלכם?

אני משובנע כי עולים אלה יבינו מדוע
עליהם לטבול, כשם שהבינו זאת קורמיהם,
העולים מאסיה ואירופה.

שאל מנשה, סדום

קוד קורא במרחב

שמחתי לקרוא כי בתקציבו החדש של קול
ישראל (העולם הזה 1004) נכללו הסכומים
הדרושים להרחבתו ושיפורו של הסדר החד'
ערבי. זה מוכיח כי תביעותיכם ותביעותיהם
של אנשים אחרים בענין זה מצאו סופי-סוף
און קשבת במשרדי הממשלה. זה גלול להיות
עוד ראשון לקראת הבנה מלאה של אפשרו'
יות התעמולה הפתוחות לפני ישראל, בין
המוני הערבים.

דויד מנטור, חולון

דעותיהם של הילדים

אחרי שערכתם את המשאל על יחס הילדים
לערבים (העולם הזה 1001) היה רצוי שתעשו
משאל חדש, אשר בו יהיו הנשאלים בני-לים
בנוהים יותר מ-13. מכיון שילדים בני-13
ביחוד בפרברי תל-אביב, אינם מסוגלים ליי'
עצ את המיפום הישראלי האמיתי, צריך ל'
יחה במשאל כזה גם ילדי קיבוצים ומושבות.

רמי מוגליניק, 14, עפולה

אין להאשים איש בדעות הילדים, החיים
בתקופה של אי-יציבות ואי-שקט מתמיד בני'
כולות. רציחות חוזרות ונשנות וזכורות לי
עוד מילדותי. תמיד היה ברור, מבלי שיגידו
לי, כי הערבי שונא יהודי ובהורמנות הרא'
שונה הוא יקום להרנו.

פריחה פ, תל-אביב

סיפורי ים

אני מריע לכם על כתבת הענק, האפוס של
"העולם הזה 1005). בחיי פניע לכם
פרס פוליצר, אבל מאחר שכאן הפרטים נית'
נים לסופרי ועתוני החצר, הנני לכבד אותכם
בכפיא היי!

יצחק בינה, ירושלים

אני מצטרף שעלי להכחיש את כתב הרפור'
מזה הנדולה, בדבר ההשתתפות בתחרות ה'
סיפור הימי שאורנה באניה. האיל לא היה
לי חומר לכתוב עליו סיפור ימי, ולא היה
לי מצב רוח לכך — לא כתבתי כל סיפור ולא
הנשתי כל סיפור. וכיון שלא כתבתי ולא
הנשתי, הרי שלא נספתי...

מילא אוהל, ירושלים

אנו נרעין צופי, נמצאים בהכשרה במשק
מגל וברצוננו להקט את הקשרים בין האניה
"מבטח", על צוונה, לבין נרעינו, "מבטח".
קשריו לים אינם כה חזקים, מאחר ואנו
ירושלמים. אך היינו ששחתי להודמנות להכיר
את אחת מאניות הצי, ובפרט שמשפט שמנו.
גרעין, "מבטח", מגל

על חום השערה

משאלכם בין הניינים שבאו לבקר בהצגת
"ראש נור" (העולם הזה 1006) הוכיח, ללא
שמץ של ספק, את צדקת טענתם של כל מסק'
רני ומשמיעי הניינים. אני, כנייני, התי'
בישתי על שאני שייך לעדה של מסומסמים
והולכי רגש נחיתות, שניצלו את עדיפותם
המספרית המכרית, כדי להתרברב בצבע ה'
שער שלהם, כאילו הם צבעו אותו ולא הקרוש
ברוד הזה.

הפטנס שלכם של הרפסת רעמות נייניות
בתוך תמונה שצולמה בשחור-לבן, ראוי לציין.
אבל הדיקלום! מה עושה הכתב הארום, במר'
כו התמונה, שאינו שורר עם שום ראש?
רוני כהן, גן שלמה

זוהי רעמתו של נייני שיצא החוצה למה
דקות, אחרי הדפסת הצבע האדום.

התנגלתי מצחוק בקשרתי את דבריהם
המתחכרים של כל אותם הניינים. כל אדם
יודע שהנייניות אינה צבע של שערות, אלא
תכונת-אופי שלילית ביותר. כל אדם יודע של'
אסור להאמין לנייני, ושנייני אמיתי יס'
כור אפילו את הכבאת שלו המורת תועלת
לעצמו.

הלכתי הרבה ומו עם נייני, ואל תשאלו
מה הוא עשה לי.

דבורה שדה, תל-אביב

הממת. אולי מוטב שכל

... סוף פור מצא עם הניינים במאון ל'
מלחמתו על הצדק. כאחד שהשם נייני רדף
אחריו מימיו האשון, אני מציע לכם לארגו'
את הניינים למלחמת-שחרור!

דויד ("גייני"), גור, חיפה

שער אדום, נשא במרום!

כי בא היום — נתק את הכבלים...

אולקוסמטיקה

כל רבר יש נבול! קיבלתי כמעט אולקוס
כשראתי את התצלום של נורית פילצר (ולא
שפיצר) שהופיע שבועון האמריקאי לויף
(העולם הזה 1006). איד מנייה בחורה, של'
היחה את אום אחר בחייה חיילת, ושוראויים
של חייה הוא חצי קילומטר משמלתי רחוב
דינגלר ומתכשריו הקוסמטיקה של אמה, ל'
הצטלם של משלש ליר הנבול ולמעון הרי'
חיילת.

... והו לא רק עלבון לאלפי חיילות כמוני,
המשרות בתנאים קשים רחוק מן הכית, אלא
גם שיא של העמרת פנים.

היה ש, צה"ל

אבל העמדת פנים יפות למדי.

... הכל טוב ויפה (מאר), אבל מה כתב
העתון האמריקאי מתחת לתמונה?
חיים לוז, נהריה

הוכררת מתחת לתמונת נורית פילצר בשי'
בוטון לייף; בין בנות-המשק המחוספסות
ובנות-העיר שחורות-השיער של ישראל, חיבב
(הצלם) האלסטאן במיוחד את העדינות הב'
לונדית ותכולת-העיני של נורית פילצר, 17.
ככל הנגער הישראלי, נורית, הנראית כאן בג'
בול הגנב ליד רצועת-הזה, עוברת אימונים
צבאיים מקפיים."

מפלגת הענק

אני מצטרף למפלגת הקוראים המבקשים
להפוך את נלינות-הענק שלכם לנגליות-קבע.
הנסיונות של הנלינות האחרונים הוכיחו כי
תוספת החומר הניתן ב-32 עמודים עולה בהר'
בה על הפרש המחיר (500 פרומס).

אני מציע, "כו".

שמואל דורמן, ירושלים

חופשה ללא תשלום

בעתונכם (העולם הזה 1004) הופיעה כתבה
הטוענת, בין היתר, שמשרד החוץ העסידי
לרשות חבר הכנסת משה שרת מזכיר פרטי
על חשבון המשרד, לטענה זו אין שחר. מר
שמשון ענבל קיבל משרד החוץ חופשה ללא
תשלום מה-8 באוגוסט עד ל-16 בספטמבר
1956, תקופה בה שימש מזכיר פרטי למר
שרת.

עם זאת מר שרת למסע באסיה, חזר מר
ענבל לעבודתו כמשרד החוץ, ב-9 בדצמבר
שחרר משרד החוץ את מר ענבל שיית לתקופה
של חמשה שבועות, אף הפעם ללא תשלום.
משה לשם.

קצין העתונות, משרד החוץ, ירושלים

עלילות סיני

בתחרות החיילים, משתתפי מיבצע סיני, על הסיפור האישי הטוב
ביותר של המלחמה, שהוכרז עליו במקום זה לפני חודשיים, זכה
בפרס הראשון שמשון עזפר, קצין ביחידה קרבית שהשתתפה
במיבצע, על סיפורו

"עקבות בחור"

הסיפור, מיסמך מזעזע של אישימולואים שנאבק עם כל חיות
המלחמה, יפורסם בגליון קרוב של "העולם הזה". כאות הערכה,
החליטה המערכת להכפיל את הפרס המובטח, שיגיע עתה לסכום
של 200 ל"י.